

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 4.5.2016
COM(2016) 290 final

2016/0142 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav

(Revision af suspensionsmekanismen)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Efter afgørelserne om visumliberalisering for de vestlige Balkanlande foreslog Kommissionen i 2011 at indføre en "visumbeskyttelsesklausul" i Rådets forordning (EF) nr. 539/2001¹, som giver mulighed for midlertidig suspension af visumfritagelsen for statsborgere fra et tredjeland i en kort periode som en hasteforanstaltning og på grundlag af veldefinerede kriterier, for at løse eventuelle problemer, som en eller flere medlemsstater står over for i tilfælde af en pludselig og væsentlig stigning i den irregulære migration, grundløse asylansøgninger eller afviste anmodninger om tilbagetagelse fra en medlemsstat til det pågældende tredjeland².

Den 11. december 2013 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) nr. 1289/2013³, som ændrede forordning (EF) nr. 539/2001 ved at indføre den såkaldte "suspensionsmekanisme" og ændre den eksisterende gensidighedsmekanisme.

Suspensionsmekanismen i artikel 1a i forordning (EF) nr. 539/2001 tillader midlertidig suspension af visumfritagelsen for statsborgere fra et tredjeland i visse nødsituationer, som en sidste udvej. Den kan udløses af enhver medlemsstat ved at meddele Kommissionen, at den i en periode på seks måneder sammenlignet med samme periode i det forudgående år eller de sidste seks måneder forud for visumliberaliseringen for det pågældende tredjeland, står over for forhold, som fører til en nødsituation, som den pågældende medlemsstat ikke kan håndtere på egen hånd.

Disse forhold er navnlig en væsentlig og pludselig stigning i antallet af:

- statsborgere fra det pågældende tredjeland, som uretmæssigt opholder sig på den pågældende medlemsstats område
- grundløse asylansøgninger fra statsborgere fra det pågældende tredjeland, når en sådan stigning forårsager særligt pres på medlemsstatens asylsystem
- afviste anmodninger fra medlemsstaten til det pågældende tredjeland om tilbagetagelse af tredjelandets egne statsborgere.

Når den underretter Kommissionen, skal medlemsstaten begrunde udløsningen af mekanismen, fremlægge relevante data og statistikker samt beskrive de foreløbige foranstaltninger, som den har truffet med henblik på at afhjælpe situationen. Kommissionen underretter derefter både Rådet og Europa-Parlamentet og undersøger situationen og omfanget af problemet (antallet af berørte medlemsstater, overordnet virkning på migrationssituationen i Unionen).

Kommissionen kan beslutte, at det er nødvendigt at iværksætte foranstaltninger, under hensyntagen til konsekvenserne af en suspension af visumfritagelsen for forbindelserne udadtil for EU og dets medlemsstater i forhold til det pågældende tredjeland, og samtidig

¹ Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

² KOM(2011) 290 endelig.

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1289/2013 af 11. december 2013 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 74).

arbejde tæt sammen med tredjelandet om at finde alternative langsigtede løsninger. I så fald har Kommissionen tre måneder fra modtagelsen af meddelelsen til at vedtage en gennemførelsesretsakt om midlertidig suspension af visumfritagelsen for det pågældende tredjelands statsborgere i en periode på seks måneder.

Før udløbet af denne seks månedersperiode skal Kommissionen forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport kan ledsages af et forslag til ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 med henblik på at overføre det pågældende tredjeland til listen over visumpligtige lande (bilag I), og dermed underlægge dets statsborgere permanent visumpligt. I sådanne tilfælde kan den midlertidige suspension af visumfritagelsen forlænges med en periode på højst 12 måneder.

I forbindelse med den aktuelle migrationssituation i Den Europæiske Union og den vellykkede afslutning af flere dialoger om visumliberalisering med nabolande (Georgien, Ukraine, Kosovo, Tyrkiet) har flere medlemsstater stillet spørgsmålstegn ved, om den eksisterende visumsuspensionsmekanisme giver den nødvendige fleksibilitet til at agere i visse hastetilfælde. De har navnlig gjort gældende, at:

- de mulige årsager til suspension er for begrænsede, og f.eks. ikke omfatter et tredjelands manglende samarbejde om tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere i transit gennem det pågældende tredjeland, hvor en tilbagetagelsesaftale indgået mellem Unionen eller en medlemsstat og det pågældende tredjeland fastsætter en sådan tilbagetagelsesforpligtelse
- initiativet til at udløse suspensionsmekanismen ved hjælp af en meddelelse, som i forordningen udelukkende ligger hos medlemsstaterne, bør udvides til Kommissionen
- referenceperioderne og fristerne er for lange, hvilket ikke giver mulighed for en hurtig reaktion i nødsituationer.

På baggrund af Kommissionens seneste forslag om visumliberalisering for Georgien⁴, Ukraine⁵, Tyrkiet⁶ og Kosovo⁷ og de seneste drøftelser med medlemsstaterne har Kommissionen besluttet at fremsætte et forslag om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001, som tager sigte på at revidere den nuværende suspensionsmekanisme.

Hovedformålet er at styrke suspensionsmekanismen ved at gøre det lettere for medlemsstaterne at meddele forhold, der fører til en eventuel suspension og ved at give Kommissionen mulighed for at udløse mekanismen på eget initiativ. Anvendelsen af mekanismen bør navnlig lettes ved at forkorte referenceperioder og frister, hvilket giver mulighed for en hurtigere procedure, og ved at udvide de mulige grunde til suspension, så de også omfatter en betydelig stigning i antallet af afviste anmodninger om tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere i transit gennem det pågældende tredjeland, hvor en tilbagetagelsesaftale indgået af Unionen eller en medlemsstat og det pågældende tredjeland fastsætter en sådan tilbagetagelsesforpligtelse. Kommissionen bør også kunne udløse mekanismen i tilfælde, hvor tredjelandet ikke samarbejder om tilbagetagelse, særlig når der er indgået en aftale om tilbagetagelse mellem tredjelandet og Unionen.

⁴ COM(2016) 142 final.

⁵ COM(2016) 236 final.

⁶ COM(2016) 279 final.

⁷ COM(2016) 277 final.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

I Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 fastlægges listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav. Forordning (EF) nr. 539/2001 finder anvendelse i alle medlemsstater - med undtagelse af Irland og Det Forenede Kongerige - samt i Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz. Forordningen udgør del af EU's fælles visumpolitik for kortvarige ophold på op til 90 dage inden for en periode på 180 dage.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Da forslaget ændrer EU's fælles visumpolitik, er retsgrundlaget for forslaget artikel 77, stk. 2, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Forslaget til forordning udgør en videreudvikling af Schengenreglerne.

- **Nærhedsprincippet, proportionalitetsprincippet og reguleringsmiddel/reguleringsform**

Suspensionsmekanismen som fastsat i forordning (EF) nr. 539/2001 er en integrerende del af EU's fælles visumpolitik. Målet om at styrke mekanismen for at gøre den mere effektiv ved at udvide dens anvendelsesområde og give Kommissionen mulighed for at udløse mekanismen på eget initiativ kan kun nås ved at træffe foranstaltninger på EU-plan i form af et ændringsforslag til forordningen. Medlemsstaterne kan ikke handle individuelt for at nå det politiske mål. Der findes ingen andre (ikke-lovgivningsmæssige) muligheder for at nå det politiske mål.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Den gældende suspensionsmekanisme, som blev indført i december 2013, har ikke været benyttet indtil nu; der er derfor ingen praktiske erfaringer med den nuværende mekanisme. Flere medlemsstater har dog fremført, at ordningen aldrig er blevet anvendt, fordi tærsklen for at udløse den er for høj, og at fristerne er for lange.

- **Høringer af interesserede parter**

Behovet for yderligere garantier i forbindelse med visumliberalisering for lande i EU's nabolag blev drøftet med medlemsstaterne i Coreper og Visumgruppen. Uformelle forslag fra medlemsstaterne om at revidere suspensionsmekanismen er taget i betragtning under udarbejdelsen af dette forslag.

- **Konsekvensanalyse**

Revisionen af suspensionsmekanismen har ikke i sig selv nogen direkte økonomiske eller andre virkninger. De politiske og økonomiske konsekvenser af en eventuel suspension af visumfritagelsen for statsborgere fra et bestemt tredjeland vil skulle vurderes nærmere af Kommissionen i hvert enkelt tilfælde, når den undersøger en meddelelse fra en medlemsstat, og før den træffer afgørelse om, hvorvidt der er behov for at gribe ind. Der er derfor ikke behov for en konsekvensanalyse for dette forslag.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget har ingen negative konsekvenser for beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Ikke relevant.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen vil intensivere sin overvågning af migrations- og sikkerhedssituationen som følge af de seneste afgørelser om visumliberalisering, hvilket vil gøre det muligt at anvende mulighederne i den reviderede suspensionsordning fuldt ud, når det er nødvendigt.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Dette forslag om revision af suspensionsmekanismen i artikel 1a i forordning (EF) nr. 539/2001, omfatter følgende elementer:

- Definitionen af de forhold, som medlemsstaterne kan meddele til Kommissionen, er blevet ændret for at præcisere, at suspensionsmekanismen ikke kun kan anvendes i "nødsituationer, som en sidste udvej", men også mere generelt i tilfælde, hvor visumliberaliseringen fører til en betydelig stigning i irregulær migration, grundløse asylansøgninger eller afviste anmodninger om tilbagetagelse.
- Referenceperioden til sammenligning af denne situation med situationen for det foregående år eller før visumliberaliseringen, forkortes fra seks til to måneder.
- Det er tilstrækkeligt, at stigningen i irregulær migration, grundløse asylansøgninger eller afviste anmodninger om tilbagetagelse er "væsentlig", mens stigningen i dag skal være "væsentlig og pludselig".
- De mulige grunde til en eventuel suspension, som kan meddeles, bør omfatte et tredjelands manglende samarbejde om tilbagetagelse af tredjelandstatsborgere i transit gennem det pågældende tredjeland, hvor en tilbagetagelsesaftale indgået mellem Unionen eller en medlemsstat og det pågældende tredjeland fastsætter en sådan tilbagetagelsesforpligtelse.
- Den tidsmæssige begrænsning (op til syv år) af muligheden for at sammenligne den aktuelle situation med situationen før visumliberaliseringen afskaffes.
- Kommissionen får mulighed for at udløse suspensionsmekanismen på eget initiativ, hvis den har konkrete og pålidelige oplysninger om nogen af de forhold, under hvilke medlemsstaterne kan foretage en meddelelse, eller om, at tredjelandet — mere generelt — ikke samarbejder om tilbagetagelse, særlig når der er indgået en tilbagetagelsesaftale på EU-niveau med det pågældende tredjeland. Dette manglende samarbejde kan f.eks. bestå i:
 - at afvise eller ikke besvare tilbagetagelsesanmodninger
 - at undlade at udstede rejsedokumenter til brug for tilbagesendelse inden for de frister, der er fastsat i aftalen, eller at afvise europæiske rejsedokumenter udstedt efter udløbet af de frister, der er fastsat i aftalen

- at bringe aftalen til ophør eller suspendere den.
- Hvis Kommissionen, efter at have undersøgt de meddelte forhold (eller de forhold, som den har modtaget konkrete og pålidelige oplysninger om), beslutter, at det er nødvendigt at gribe ind, er fristen for vedtagelse af en gennemførelsesretsakt om midlertidig suspension af visumfritagelsen for det pågældende tredjeland reduceret fra tre til én måned.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav

(Revision af suspensionsmekanismen)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Rådets forordning (EF) nr. 539/2001⁸ fastlægges listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.
- (2) Mekanismen for midlertidig suspension af visumfritagelsen for statsborgere fra et tredjeland, der er opført i bilag II til nævnte forordning ("suspensionsmekanismen"), bør styrkes ved at gøre det lettere for medlemsstaterne at meddele forhold, der fører til en eventuel suspension, og ved at give Kommissionen mulighed for at udløse mekanismen på eget initiativ.
- (3) Anvendelsen af mekanismen bør navnlig lettes ved at forkorte referenceperioder og frister, hvilket giver mulighed for en hurtigere procedure, og ved at udvide de mulige grunde til suspension, så de også omfatter en betydelig stigning i antallet af afviste anmodninger om tilbagetagelse af tredjelandstatsborgere i transit gennem det pågældende tredjeland, hvor en tilbagetagelsesaftale indgået mellem Unionen eller en medlemsstat og det pågældende tredjeland fastsætter en sådan tilbagetagelsesforpligtelse. Kommissionen bør også kunne udløse mekanismen i tilfælde, hvor tredjelandet ikke samarbejder om tilbagetagelse, særlig når der er indgået en aftale om tilbagetagelse mellem tredjelandet og Unionen.
- (4) Denne forordning udgør en videreudvikling af bestemmelserne i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF⁹. Det

⁸ Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

⁹ Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse på Det Forenede Kongerige.

- (5) Denne forordning udgør en videreudvikling af bestemmelserne i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF¹⁰. Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse på Irland.
- (6) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en videreudvikling af bestemmelserne i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF¹¹.
- (7) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en videreudvikling af bestemmelserne i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF¹².
- (8) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en videreudvikling af bestemmelserne i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU¹³

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I artikel 1a i forordning (EØF) nr. 539/2001 foretages følgende ændringer:

- (1) I stk. 1 udgår følgende udtryk:

¹⁰ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

¹¹ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

¹² Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

¹³ Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

"i nødsituationer, som en sidste udvej"

(2) Stk. 2 affattes således:

"2. En medlemsstat kan give Kommissionen meddelelse, hvis den i en periode på to måneder sammenlignet med samme periode i det forudgående år eller med de to måneder, der gik forud for gennemførelsen af visumfritagelsen for statsborgere fra et tredjeland, der er opført på listen i bilag II, står over for et eller flere af følgende forhold, som den er ude af stand til selv at afbøde, nemlig:

- a) en væsentlig og pludselig stigning i antallet af statsborgere fra det pågældende tredjeland, som opholder sig på medlemsstatens område uden ret hertil
- b) en væsentlig stigning i antallet af asylansøgninger fra statsborgere fra det pågældende tredjeland, for hvilket anerkendelsesprocenten er lav
- c) en væsentlig stigning i antallet af afviste anmodninger om tilbagetagelse fra en medlemsstat til et tredjeland af tredjelandets egne statsborgere eller, hvor en tilbagetageaftale indgået mellem Unionen eller medlemsstaten og det pågældende tredjeland fastsætter en sådan forpligtelse, af tredjelandstatsborgere i transit gennem det pågældende tredjeland.

Den i første afsnit nævnte meddelelse skal angive de årsager, der ligger til grund for den, og omfatte relevante data og statistikker samt en detaljeret redegørelse for de foreløbige foranstaltninger, som den berørte medlemsstat har truffet med henblik på at rette op på situationen. Kommissionen underretter straks Europa-Parlamentet og Rådet om en sådan meddelelse."

(3) Følgende stykke 2a indsættes:

"2a. Hvis Kommissionen har konkrete og pålidelige oplysninger om de forhold, der er nævnt i stk. 2, litra a), b) eller c), eller om, at tredjelandet ikke samarbejder om tilbagetagelse, særlig når der er indgået en aftale om tilbagetagelse mellem det pågældende tredjeland og Unionen, f.eks.:

- ved at afvise eller ikke besvare tilbagetageansøgninger
- ved at undlade at udstede rejsedokumenter til brug for tilbagesendelse inden for de frister, der er fastsat i aftalen, eller ved at afvise europæiske rejsedokumenter udstedt efter udløbet af de frister, der er fastsat i aftalen
- ved at bringe aftalen til ophør eller suspendere den

kan Kommissionen på eget initiativ underrette Europa-Parlamentet og Rådet. Denne underretning svarer til en meddelelse i henhold til stk. 2."

(4) Stk. 3 affattes således:

"3. Kommissionen undersøger eventuelle meddelelser i henhold til stk. 2, idet den tager hensyn til:

- a) om der er tale om én af de situationer, der er beskrevet i stk. 2 eller stk. 2a
- b) antallet af medlemsstater, der berøres af enhver af de situationer, der er beskrevet i stk. 2 eller stk. 2a
- c) den overordnede virkning af de i stk. 2 omhandlede stigninger på migrationssituationen i Unionen, således som den fremgår af data fra medlemsstaterne eller data, som foreligger Kommissionen

d) de rapporter, som [Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser], Det Europæiske Asylstøttekontor eller Den Europæiske Politienhed (Europol) udarbejder, hvis omstændighederne i det specifikke tilfælde kræver det

e) det generelle spørgsmål om offentlig orden og den indre sikkerhed i samråd med den berørte medlemsstat.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne af dens undersøgelse."

(5) I stk. 4 erstattes udtrykket "tre måneder" af udtrykket "én måned".

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand